

Zvol si život

„Pak vzal chléb, vzdal díky, rozlomil a dal jim se slovy: „Toto je mé tělo, které se za vás dává. To čiňte na mou památku.““ L 22:19

Motto PS: 5Moj 30:19 „... *Zvol si život, abys zůstal naživu ty i tvé potomstvo, ...*“

V dnešní době se lidé běžně zúčastňují různých akcí s duchovním zaměřením nebo se tak alespoň tvářících, aby našli inspiraci pro zlepšení svého života, aby uspokojili svou potřebu duchovního prožitku, ale neřídka hledají i naději do budoucna. Hledají různé učitele, který by jim ukázal lepší cestu. Je to mimo jiné i proto, že neznají nebo nedůvěřují z různých důvodů zdroji naděje a lepší cesty pro všechny lidi na světě. Zdroj, z něhož čerpali naši předkové a světcí, na něž jsme hrdí a připomínáme si je každý rok buď svátky, nebo veřejnými akcemi pořádanými na jejich počest. Tím zdrojem je Boží slovo Bible a výkupní oběť Ježíše Krista. Obojí přináší naději na život, těm, kdo je přijímají.

To se řekne, život, ale když vás každého vyzvu „Zvol si život“, co se ti vybaví? Nejspíš otázka, co tím myslím? Vždyť žiješ a nic nenasvědčuje, že by to mohlo být za chvíli jinak. Jan Werich říkával, že jediné, čeho jsme určitě doživotním majitelem, je život. Tak o co jde? Ve skutečnosti je tento Boží výrok názorným příkladem jedné z typických vlastností písma. Boží slovo vyvolává otázky, aby čtenář o něm přemýšlel. Co Bůh myslel, když izraelitům řekl „*Hleď, předložil jsem ti dnes život i dobro a smrt a zlo ... Zvol si život, abys zůstal naživu ty i tvé potomstvo, ...*“ naznačuje jiný trochu záhadný, tentokrát Ježíšův výrok: „*Nech mrtvé, ať pohřbívají své mrtvé.*“ Jediné logické vysvětlení je, že mluví o životě, kde smrt už nemá místo. Lidé, kteří musí zemřít, bez naděje na věčný život jsou jakoby už mrtví i když ještě žijí. A takovou naději nám dal Bůh a Ježíš, protože svou obětí vykoupil naše životy.

Víte, že je zvykem si připomínat hrdiny, kteří položili svůj život za vlast nebo pro záchranu jiných. Každý národ má takové hrdiny. Ale Ježíš dal svůj život za všechny lidi, národy, kmeny, rasy a jazyky. Proto by se měla jeho oběť připomínat po celém světě. Proto si dnes připomínáme Ježíšovu smrt, jak napsal apoštol Pavel v dopise Korintňanům 11:26 „*Neboť kdykoliv byste jedli tento chléb a pili tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.*“

Dnes svědky velkého, už téměř neskrývaného úsilí o vytržení společnosti z kořenů, na nichž po staletí rostla. Stále častěji se setkáváme s pojmem „Nový světový řád“ jako s jedinou možnou alternativou lidské budoucnosti. Mluvil tak ne jeden, politik. Je to samozřejmě klam, protože budoucnost lidstva nezávisí jen na mocných tohoto světa. Ježíšova oběť, kterou si křesťané připomínají o velikonocích, nám má připomínat, že existuje ještě jiná alternativa naší budoucnosti. Boží království. Aniž si to většinou uvědomujeme, máme možnost volby, která je doslova volbou mezi životem a smrtí. Ale o tom někdy jindy. Dnes se zaměříme na Ježíšovu oběť a další jeho úsilí o naší záchraně.

Ve skutečnosti Ježíš obětoval svůj život, tedy tělo a krev, aby vykoupil naše životy a dal nám novou šanci, opravdovou naději na věčný život. Problémem je, že se Božímu odpůrci, satanovi, v průběhu času podařilo udělat v očích mnoha lidí z Ježíšovy oběti a z naděje na věčný život

báji či pohádku, kterou není třeba brát vážně. Smrt je považovaná za součást přirozeného řádu ačkoliv nás Bůh stvořil pro život ne pro smrt. Celý ten klam ještě možná nechtěně posiluje velké množství pohádek, které se o vánocích a velikonocích vysílají. Navíc řadu lidí ani nenapadne, že život i smrt není jen o biologických funkcích a jejich správném fungování. Nevědí nebo si nechtějí připustit, že si nežijí jen tak pro nic za nic a že se budou jednou za všechno zodpovídat (Kaz 12:13,14¹). Jinými slovy, satanovi se podařilo z mysli mnoha lidí vymazat povědomí, že jsou součástí většího stvořitelského projektu a řádu, zahrnujícího celé stvoření, nejen na zemi, ale i mimo ní. A ten řád je pro nás stále platný, jako jsou platné přírodní zákony. Nerespektování stvořitelského řádu je v konečném důsledku stejně nebezpečné, jako když si přes varování před nebezpečím sáhnete na vysoké napětí. Zatímco následky sáhnutí si na vedení vysokého napětí se projeví okamžitě, v případě nerespektování Božího stvořitelského řádu se následky můžou projevit až za celé dlouhé generace. A to v lidech vyvolává dojem, že jim nic nehrozí, ať dělají cokoliv. Nemají však výmluvu. Všechno, co člověk potřebuje vědět má pořád na dosah. Před psaným zákonem měl každý člověk Boží řád ve svém srdci v podobě svědomí (Řím 2:15²). Dnes ho najdeme i ve slově samotného Stvořitele, v Bibli. Ať už si to uvědomujeme nebo ne, lidstvo jako celek i každý sám za sebe zodpovídá za své činy i slova, svému stvořiteli. A kdyby Bůh v průběhu dějin několikrát nezasáhl, už jsme zde nemuseli dnes vůbec být. Že přeháníme?

Poučení z historie vývoje civilizací

I průměrně vzdělaný člověk má v povědomí, že tu dávno před námi byly jiné lidské civilizace a kultury. U mnohých z nich vědci zjistili, že jejich vývoj neodpovídal představám o postupném pokroku v úrovni poznání a vztazích. Naopak, řada z těch civilizací vznikla jakoby zázračně s mimořádnými znalostmi v matematice, astronomii, urbanistice, metalurgii a dalších oborech hned na začátku a pak začali upadat, dokud nezanikly. Výjimkou nebyl ani první Boží lid, Izrael. V knize soudců se dočteme, jak se Izrael vyvíjel v době, kdy nad sebou neměli krále, ale kraloval nad nimi sám Bůh. *„Ale ani své soudce neposlouchali, protože chodili smilnit za jinými bohy a klaněli se jim. Odvrátili se rychle od té cesty, po níž chodili jejich otcové v poslušnosti Hospodinových příkazů. Oni tak nejednali. A když Hospodin dával kvůli nim povstat soudcům, ... a zachraňoval je z ruky jejich nepřátel po všechny dny toho soudce, neboť Hospodin se slitovával kvůli jejich sténání před jejich utiskovateli a poháněči. Když však soudce zemřel, stalo se, že se navrátili zpět a vrhali se do zkázy více než jejich otcové, ... Nevzdali se svých činů ani svých zatvrzelých cest.“* (Sd 2:17-19)

To platí i dnes. Málokdo ví, že Bůh dal lidem právo, vládnout si sami, podle své vlastní vůle (Daniel 2. kapitola). O tom se více dočtete na našich stránkách. Proto je svět ve stále větší krizi, jelikož se opět potvrzuje, že vláda člověka nad člověkem je jen k jeho škodě. Proto Ježíš řekl Pilátovi, že jeho království není z tohoto světa (J 18:36). Naštěstí Bůh vytvořil spolehlivou naději na záchranu a mnohem lepší budoucnost pro každého, kdo je ochoten jeho nabídku

¹ „Slovo na závěr všeho, co bylo řečeno: Boha se boj a jeho příkazy zachovávej, protože toto se týká každého člověka. Vždyť Bůh každé dílo přivede na soud se vším, co je skryto, ať dobrým nebo zlým.“

² „Ukazují, že mají dílo Zákona napsané ve svých srdcích. Jejich svědomí bude svědčit spolu s myšlenkami, jež se navzájem obviňují nebo také obhajují.“

přijmout. „*Neboť tak Bůh miluje svět, že dal [svého] jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.*“ (J 3:16)

Naděje založená na spravedlivém činu

Ano, Bůh dal svého syna, aby, jak už bylo řečeno, obětoval své tělo a krev. Ale proč? Lidé běžně mají slova obět, obětování spojené se starověkými kulturami, s náboženskými rituály nebo se šamanskými rituály. Křesťané nejvíce spojují slovo obět se smrtí Ježíšovou nebo osobním obětováním se pro něco nebo pro někoho. Obětujeme-li například své pohodlí, peníze, čas abychom pomohli někomu jinému, bývá to vnímáno zpravidla jako morálně úctyhodný čin, nebo jako projev lásky. Proto si málokdo uvědomuje, že Ježíšova obět není pohádka nebo báje, ale čin s velmi důležitými právními i faktickými důsledky. Abychom smysl a význam Ježíšovy oběti snáze pochopili, zamysleme se nad dvěma oběťmi popsány v Bibli, které se stali dávno před obětí Ježíšovou.

Kainova a Ábelova obět

První z nich byla vykonaná hned na počátku lidských dějin prvními Adamovými syny Ábelem a Kainem. Oba přinesli Bohu dary z úrody své práce. Nebyl přitom žádný psaný zákon, který by jim to přikazoval. Jednání obou bratrů se řídilo zákonem, který měli vepsaný ve svém srdci. O zákonu v srdci se v Bibli píše na několika místech (např. Ž 37:31; Řím 2:14,15³). Jejich obět byla nejspíš vyjádřením přirozené snahy o usmíření se s Bohem. Tehdy nešlo o čistě právní úkon nebo čin rituálního uctívání. Nebyl ani zákon ani žádná bohoslužba. První zmínka o jakémsi bohoslužebném jednání se objevuje až později, po zabití Ábela (1Mo 4:26⁴). Jednání Ábela a Kaina proto muselo vycházet z jejich pojmání vztahu s Bohem. Bůh byl pro ně autorita, se kterou se chtěli usmířit. Věděli, že jsou vyhnanci z ráje s dědičným hříchem a proto dali to nejcennější, co měli, plody své práce jako obět Bohu, aby si ho usmířili a pravděpodobně si tím chtěli vykoupit i povolení k návratu do ráje a ke stromu života. Zuřivá Kainova reakce na Boží odmítnutí jeho oběti totiž naznačuje, že v záměru obou bratrů muselo jít o něco velmi cenného nebo důležitého.

Poučení z jejich příběhu je dvojí. Obět je od počátku Bohem uznaný způsob, jak ho požádat o usmíření dříve než dojde k řádnému soudu. **Obět proto od začátku souvisí s mimosoudním vyrovnáním případů, které by vyžadovaly soud a trest. Obět přijatá Bohem vyvažuje od počátku vztah mezi Božím milosrdenstvím a spravedlností.** Druhé, neméně významné poučení spočívá v Kainově zkušenosti. Bůh nepřijímá automaticky každou obět. Důležitá je víra a pohnutky člověka, který obět přináší (Žd 11:4; 1J 3:12⁵). Že Kainovy pohnutky a víra nebyly dobré, se ukázalo, když zabil svého bratra. Izraelci a později Židé se o tom přesvědčili, když je od trestu neuchránili ani oběti předepsané zákonem. Musíme připomenout, že Bůh je před trestem mnohokrát varoval a mnohokrát se nad nimi slitoval.

³ „Když totiž pohané, kteří nemají Zákon, přirozeným způsobem činí to, co Zákon požaduje, pak jsou sami sobě Zákonem, ač Zákon nemají. Ukazují, že mají dílo Zákona napsané ve svých srdcích. Jejich svědomí bude svědčit spolu s myšlenkami, jež se navzájem obviňují nebo také obhajují,“

⁴ „A Šétovi, také jemu se narodil syn. Dal mu jméno Enóš. Tehdy začalo vzývání Hospodinova jména.“

⁵ „Vírou přinesl Ábel Bohu lepší obět než Kain. Skrze ni se mu dostalo svědectví, že je spravedlivý, když Bůh vydával svědectví při jeho darech, a skrze tu víru ještě mluví, i když zemřel. ... Ne jako Kain, který byl ze Zlého a zabil svého bratra. A proč ho zabil? Protože jeho vlastní skutky byly zlé, kdežto skutky jeho bratra byly spravedlivé.“

Oběť Abraháмова syna Izáka

Když se Abrahámovi narodil Izák, bylo mu sto let, přesto Bůh požádal Abraháma, aby mu svého jediného syna obětoval. Požádal o to nejcennější, co Abrahám měl. Ukázalo se však, že je to jen zkouška Abrahámovy víry. „*Vtom na něho zavolal Hospodinův anděl z nebes: Abrahame, Abrahame! Odpověděl: Tady jsem. I řekl: Nevztahuj ruku na chlapce a nic mu nedělej, protože teď jsem poznal, že jsi bohabojný a že jsi mi neodepřel svého syna, svého jediného.*“ (1Mo 22:11,12). Vidíme, že Bůh sám si řekl o oběť a ne ledajakou. A nebyla to bezdůvodná zkouška. I když nakonec Bůh obětování Izáka zabránil, má Abraháмова víra a bohabojnost ohromný význam i pro nás. Jestliže byl Abrahám ochoten obětovat Bohu svého nejdražšího a jediného pravého syna, mohl Bůh udělat v podstatě totéž, aniž by mohl být obviněn z nadřizování.

Ježíšova oběť

Vidíme, že Ježíšova oběť nepřišla z čista jasna. Měla a stále má nevyvratitelný usmiřující význam. Ježíš přinesl svůj život jako výkupné až v době, kdy už mohlo být zřejmé, že žádná zvířecí oběť ani psaný zákon nemůže člověka spasit. Zákon vedl naopak k odsouzení. „*Ti, kdo bez Zákona zhřešili, bez Zákona také zahynou; a ti, kdo zhřešili pod Zákonem, skrze Zákon budou souzeni.*“ (Řím 2:11).

Odpovědnost před Bohem však máme všichni, protože všichni máme s Bohem smlouvu prostřednictvím Noema. „*Ano, vaši krev, krev vašich životů budu vyhledávat. Budu ji vyhledávat od každého zvířete. I od člověka -- to jest od jeho bratra -- budu vyhledávat život člověka. Kdo prolévá krev člověka, jiným člověkem bude prolita krev jeho. Vždyť k obrazu Božímu učinil Bůh člověka. ...*“ (1Mo 9:5,6 -17) Nabídka záchrany před neodvratným spravedlivým Božím soudem je aktuálně důležitá pro všechny lidi. Proto nám Ježíš přikázal, abychom šířili evangelium na svědectví všem národům.

Ježíšova oběť je čin statečný, spravedlivý, stále platný pro naše životy. Proto si ho máme připomínat, dokud on nepřijde. Je doslova branou k věčnému životu.

Ježíšovo úsilí o naší záchranu nepolevuje

Můžeme říct sláva! Ježíš za nás dal výkupné, jsme zachráněni. Pozorný čtenář Písma si však určitě všimnul, že v dopisech sborům jsou nezřídka i napomenutí a vybízení k nápravě a obnově vztahů a čistotě víry. Chválu i napomenutí obsahují i prorocké dopisy sborům ve 2 a 3 kapitole Janova Zjevení. Přijetí naděje a víra v záchranu skrze jméno a oběť Ježíše Krista neznamena, že jsme v okamžiku zbavení našich špatných sklonů, vlastností, žádostí a chyb. I potom, co jsme přijali nabízené výkupné, nadále potřebujeme pochopení a přímlovu proti žalobám, které jsou proti nám vznášené. Proto Jan ve svém prvním dopise napsal: „*Moje dítky, toto vám píši, abyste nezhřešili a jestliže by někdo zhřešil, máme u Otce Zastávce Ježíše Krista, toho spravedlivého. ... Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a byl i vzkříšen z mrtvých, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!*“ (1J 2,1; Ří 8:34)

Někdo se může zeptat, jak je to možné, proč potřebujeme zastávce neboli přímlovce, když věříme, že nás Ježíš vykoupil z hříchů a víme, že Bůh je milosrdný a slitovává se nad těmi, kdo

svých hříchů litují? Vzpomeňme si, jak začíná Ježíšova modlitba Otčenáš. „*Otče náš, který jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno.*“ Jestliže Bůh, který je spravedlivý chce, abychom v modlitbách mysleli na posvěcení, neboli očistění jeho jména, oč více potřebujeme my, aby se někdo zastával nás před žalobcem, který neváhá zpochybňovat pověst samotného Boha. Ježíš jednou řekl Petrovi: „*Šimone, Šimone, hle, Satan si vás vyžádal, aby vás vytříbil jako pšenici.*“ (L 22:31) a v Janově Zjevení se dočteme: „*Nyní přišla záchrana, moc a kralování našeho Boha a pravomoc jeho Krista, neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je obviňoval před naším Bohem dnem i nocí.*“ (Zj 12:10) To je důvod proč potřebujeme zastánce neboli přímluvce. I když si to neuvědomujeme, jsme dnem i nocí před Bohem obviňováni za vše, co jenom jde proti nám použít. Ani nemusíme tušit, že jsme se něčeho dopustili. Naštěstí náš Pán Ježíš kromě výkupného dělá vše proto, aby se nás mohl opravdově a se silou vlastní zkušenosti zastávat: „*tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím, aby se stal milosrdným a věrným veleknězem v Božích věcech, k usmíření hříchů lidu. Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni*“ (Žd 2:17,18) Naplnil tím i proroctví Izajáše 53:12: „*On odnesl hřích mnohých a je přímluvcem za vzpurné.*“

Boží království nabízí život

Život, i ten náš je alfou a omegou úsilí Ježíše a jeho i našeho Otce Boha JHVH (tetragramaton vyslovující se nejčastěji Jahve, Jehova). Přivést lidstvo k trvalému životu je hlavní cíl Božího království (Zj 21:4⁶). Ačkoliv dnes používáme důmyslné vynálezy, máme i méně starostí s obživou, se zdravím a zajištěním důstojné existence? Mnoho lidí by rozhodně řeklo „NE“. Každodenní starosti spíše přibývají a není divu, že na nás z toho padá únava a někdy nemáme sílu zabývat se hledáním Božího království se vším, co s tím souvisí, natož ještě přemýšlet o jeho spravedlnosti. Že životní starosti mohou být velkým nebezpečím, Ježíš věděl, proto nás ujišťuje o Otcově podpoře: „*Nepropadněte tedy starostem a neříkejte: ‚Co budeme jíst?‘ nebo: ‚Co budeme pít?‘ nebo: ‚Co si oblečeme?‘ Neboť o to všechno horlivě usilují pohané. Vždyť váš nebeský Otec ví, že to všechno potřebujete. Hleďte však nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno. Nedělejte si tedy starost kvůli zítřku, neboť zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost vlastního trápení.*“ (Mt 6:31-34) Ale, co znamená hledat Boží království?

Ježíš řekl, že Boží království není fyzicky na jednom konkrétním místě. „*Boží království nepřichází tak, abyste ho mohli pozorovat; ani neřeknou: ‚Hle, je tu‘ nebo ‚je tam‘. Neboť hle, Boží království je mezi vámi.*“ (L 17:20,21) Není to v rozporu s tím, co řekl později Pilátovi, totiž, že jeho království není z tohoto světa? Není. Židé i Římané považovali království za fyzický státní útvar založený především na uplatňování moci všemi politickými, ekonomickými a silovými nástroji. Ježíš Božím královstvím myslel osobu nebo osoby znající jeho Otce a zachovávající Boží slovo nejen formálně, ale i celým svým srdcem, celou svou myslí a celou svou silou. Chceme-li hledat Boží království, musíme hledat lidi se stejným postojem k Bohu a

⁶ „*A Bůh setře každou slzu z jejich očí. A smrti již nebude, ani žalu ani křiku ani bolesti již nebude, neboť první věci pominuly.*“

Ježíšovi, lidi, pro něž je Bůh a Ježíš skutečná autorita. Ježíš řekl, ještě jeden důležitý rozlišovací znak. Řekl, že jeho učedníci se poznají podle toho, že mají lásku, jedni k druhým (J 13:34,35⁷).

Bůh kdysi řekl Izraelcům, „*dnes jsem vám předložil život a dobro, i smrt a zlo. Zvol si život, abys byl živ ty i tvé potomstvo.*“ Ježíš pro záchranu našeho života udělal to nejdůležitější. Vykoupil naše životy vlastním. Proto se může za nás přimlouvat u Otce, když na nás žaluje satan. On sám řekl: „*Amen, amen, pravím vám, že kdo slyší mé slovo a věří tomu, kdo mne poslal, má věčný život a nejde na soud, ale přešel ze smrti do života.*“ (J 5:24)

Jsme světlo světa

Dovolte mi na závěr podělit se s vámi o malý osobní postřeh. O velikonoční sobotě jsem navštívil katolickou bohoslužbu, vigilie, při níž se před začátkem (po západu slunce) zapálí oheň, od něhož se zapálí svíce zvaná Paškál a od ní si všichni účastníci bohoslužby zapálí své svíčky. Kostel je ponořen do přitmě. Všiml jsem si přitom, že v místech, kde byla v kostele větší tma, zářily svíce jasněji než tam, kde bylo světla víc. Vzpomněl jsem si na epizodu z knihy Dobrodružství Toma Sawyera, v níž na několik hodin zabloudili Tom a Becky v jeskyni. Měli jen pár svíček, jež se staly na celou tu dobu jediným zdrojem světla, které jim dodávalo sílu a naději, že se z té jeskyně dostanou ven. Zkusme si představit, Kristus je jako ten oheň, zdroj světla, od něhož může i v nás zahořet plamínek světla, který na denním světle sice není příliš vidět, ale čím je tma větší, tím více nabývá na síle a významu. Opatrujme ten plamínek naděje, živme ho Božím slovem a společenstvím, dobrými skutky a s vědomím, že Ježíš dal svůj život, aby pro nás vykoupil naději na nepomíjející život mnohem větší kvality, než nám může nabídnout kdokoliv jiný.

Díky Ježíšově oběti máme stále volbu. NWO není jediná alternativa pro naši budoucnost. Kdo volí Boží království, volí život. Zvol si život.

⁷ „Dávám vám nové přikázání, abyste se navzájem milovali; jako já miluji vás, abyste se i vy navzájem milovali. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.““